

Hồi 36

Cửu Thiên Huyền Công

Ba người hăm hở lướt đi.

Đường từ đây đã dễ đi hơn, mười dặm trong phút chốc đã tới.

Trước ngọn tuyết phong có một con đường lớn phẳng phiu, trải theo ngọn đồi thoai thoải xuyên qua những cánh rừng.

Qua hết khu rừng, phong cảnh lập tức biến đổi.

Giữa một bãi cỏ rộng có mười mấy người đứng thành hàng ngang chặn đường, phía sau cách mấy trượng còn một đội ngũ với hơn hai mươi tên hán tử bận hắc y, đứng thành hàng tề chỉnh, lưng đeo binh khí sáng loáng.

Đứng đầu cùng còn có năm người mà Mai Quân Bích biết quá rõ.

Đứng bên tả là hai nam gồm lão gù chột một mắt Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Bên hữu là ba thiếu nữ xinh đẹp như hoa, chẳng những Mai Quân Bích mà cả Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đều biết rõ, chính là Lục Thiệu Tam Kiều, lão đại Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, lão nhị Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và tam muội Tam tiểu thư Vu Thực Nhân.

Nhân số tuy đông nhưng rất trật tự không nghe một âm thanh nào, tất cả đều chăm chăm nhìn Mai Quân Bích, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Bãi cỏ giống như một quảng trường, cách ngọn tuyết phong chừng nửa dặm. Dưới chân ngọn tuyết phong lâu các nguy nga, tất là Huyền Nữ Cung, hai bên tả hữu là vách đá bao quanh, sau lưng là rừng rậm.

Tuy Mai Quân Bích nghệ cao đảm đại nhưng thấy gần bốn chục cao thủ, tên nào cũng trắng kiện, Thái dương huyết nhô cao, ánh mắt sáng quắc, tướng mạo oai nghiêm, cũng thấy lòng chấn động.

Bốn chục cao thủ không phải là ít, lại còn Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ và Phó giáo chủ Hồng Đăng Phu Nhân chưa xuất hiện, tình thế đương nhiên là rất nghiêm trọng.

Mai Quân Bích tính nhanh:

- Chỉ riêng Hồng Đăng Phu Nhân công lực đã không kém mình, ở Ca Lạc Sơn Trang song phương đánh nhau cả trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại, lại còn Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ tất còn đáng sợ hơn... tốt nhất nhân lúc họ không có mặt ở đây đánh thắng bọn thủ hạ này mới có hy vọng đi sâu vào Tổng đàn được...

Nghĩ thế quay lại dặn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đứng ngoài tuyệt đối không được xuất thủ để khỏi làm mình lo lắng dẫn đến phân tâm rồi bước thẳng tới trước quần ma.

Lúc ở Ca Lạc Sơn Trang, Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị chỉ một chiều bị Mai Quân Bích đánh trọng thương nên lão căm hận chàng nhập cốt.

Nay quân mình người đông thế mạnh, lão đâu bỏ lỡ cơ hội báo thù?

Liền bước ra cười "hắc hắc" nói:

- Tên họ Mai! Nghe nói ngươi lấy được hai vật võ lâm chí bảo, có phải nay mang đến Lục Thiệu Sơn dâng tặng không?

Mai Quân Bích gật đầu đáp:

- Không sai! Đích thực hai bảo vật A Nậu Thần Kiếm và Thiên Phong Hồ Phách hiện đang trong người tại hạ. Nhưng kỳ trân dị bảo ai có phúc phần thì được. Ca Lạc Sơn Trang còn chưa xứng có những vật võ lâm chí bảo như vậy đâu! Còn mục đích tại hạ tới đây có nói với các vị cũng vô ích! Các người tập trung ở đây đông thế này tất là để đối phó với tại hạ. Nói ngắn một câu, hãy cứ xông vào cả đi!

Mười mấy tên đứng ở hàng thứ hai toàn thuộc nhất lưu cao thủ của Huyền Nữ Giáo, thấy Mai Quân Bích cuồng ngạo như vậy cùng ồ lên tức giận.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh xua tay ra hiệu cho chúng nhân yên lặng, nhìn Mai Quân Bích cười hiểm độc nói:

- Mai đại hiệp gần đây danh chấn giang hồ. Ba tháng vừa qua đã làm kinh động võ lâm, đương nhiên thân hoài tuyệt nghệ. Bây giờ tỏ rõ hào khí trước đông cao thủ của Huyền Nữ Giáo như thế, tại hạ vô cùng khâm phục. Nhưng những lời vừa rồi chính từ miệng Mai đại hiệp nói ra, tức Huyền Nữ Giáo chúng ta không phải có ý lấy đông thắng ít. Mai đại hiệp hãy nghĩ kỹ trước khi quyết định, sau đó chúng ta theo vậy mà làm để khỏi mang tiếng chịu lời với đồng đạo võ lâm.

Mai Quân Bích tuy biết hẳn chỉ mượn có để thực hiện ý đồ đã sắp xếp từ trước thôi, nhưng vẫn hiền ngang đáp:

- Công Tôn tiền sinh chẳng cần phải rào đón thế làm gì. Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Chư vị cứ nhất loạt xông vào cả đi! Nếu Mai Quân Bích lỡ thua mà chết cũng không oán hận!

Thôi Huệ thấy vậy kinh hãi kêu lên:

- Mai ca...

Mai Quân Bích quay lại cười nói:

- Hai tiểu muội hãy lùi xa năm trượng đi! Ngu huynh tin rằng còn đủ khả năng đối phó được.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị cười "hắc hắc" nói:

- Mai đại hiệp thật hào khí ngất trời! Nếu vậy, chúng ta cũng kính chẳng bằng theo mệnh thôi!

Lão vừa dứt lời thì tiếng đao kiếm tuốt khỏi vỏ nhất loạt vang lên, mười mấy người trong hàng thứ hai tiến lên vây lấy Mai Quân Bích. Chỉ có Lục Thiệu Tam Kiều và hàng cao thủ thứ ba là vẫn đứng yên.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhàn đưa đôi mắt huyền diệu như hồ thu ngưng nhìn Mai Quân Bích đầy quan tâm lo lắng.

Mai Quân Bích lúc này trường kiếm trong tay, tả thủ án trước ngực, uy nghi đỉnh lập như một pho thần tượng. Chỉ nhìn thần thái toát đầy uy lực này của chàng cũng đủ khiếp nhân tâm.

Quần hùng đều là cao thủ, kinh nghiệm có thừa. Lúc này chưa ai muốn mình là người xung phong xuất thủ trước. Cho nên chỉ trong nháy mắt không khí tại trường vắng xuống rồi im phăng phắc, tưởng chừng như một cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Không chỉ bọn Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Tam tiểu thư Vu Thục Nhàn mắt nhìn chàng không hề chớp, mà đến ngay cao thủ của Huyền Nữ Giáo cũng có nhiều người lạng đi chừng như không dám thở mạnh.

- Chư vị, mời!

Mai Quân Bích cuối cùng cất tiếng đồng dục nói.

"Hảo", Kim lão nhị là người đầu tiên ứng thanh đáp, tả thủ khoát một vòng đánh bạt ra một chiều, Ngũ Âm Thủ thế như cuồng phong quyện tới. Hấn nhân vì đã nếm mùi của Mai

Quân Bích, cho nên lần này ra chiêu thì thân hình cũng di chuyển, đồng thời tả thủ vung lên bổ tiếp một chiêu.

Hắn tiên phong xuất thủ trước tất nhiên cũng đã có chuẩn bị trước, chỉ thấy nhân ảnh nhào động, đao quang kiếm ảnh lấp loáng trông thật hùng hậu.

Vừa thấy Kim lão nhị xuất thủ thì bọn còn lại cũng lập tức hòa vào vung binh khí phối công, bọn chúng chừng như quyết tâm tiêu diệt cho được khắc tinh của chúng.

Mai Quân Bích nhếch mép cười nhạt, thân hình lắc nhẹ một cái đã thay đổi phương vị.

Cổ tay trái rung nhẹ, thân kiếm phát ra một tiếng ngân như “ong ong” ồm tai, một đạo bạch quang lóa lên ngăn trở lại mấy chiêu công vào của đối phương.

Gần như cùng lúc tay phải lại vung lên, chỉ nghe “kong kong” mấy tiếng, những binh khí tiếp kiếm của chàng đều bị chém gãy ngang.

Mai Quân Bích khi vào trận đã tính trong đầu phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa bọn hung đồ này thường ngày không có gì ác chúng không làm, giờ nhân cơ hội này phải ra oai trừng trị bọn chúng một phen mới được. Chỉ nghe chàng thét dài một tiếng, tay kiếm thi triển tuyệt học phục ma của Phật môn là Chuẩn Đề Kiếm Pháp, một chiêu Thiên La Địa Võng ánh kiếm như muôn vệt hàn tinh tỏa xuống bao trùm mấy tên vừa bị chém gãy binh khí.

Bọn chúng hốt hoảng định thoái lui toàn thân nhưng đã không kịp, những tiếng rú thảm kèm theo bóng người đổ xuống như thân chuối bị chặt ngang.

Mai Quân Bích chỉ thi triển năm chiêu trong Chuẩn Đề Kiếm Pháp mà đã khiến cho cả quần ma tay chân luýnh quýnh, la hét cuống cuống, Mai Quân Bích được thể khi nào chịu để cho bọn chúng an thân, chàng hú lên một tiếng như long ngâm, trường kiếm trong tay xuất thêm hai chiêu tuyệt học Phật Quang Phổ Chiếu, Hằng Hà Lưu Sa liên miên bất tuyệt.

Ánh kiếm lướt tới đâu, bóng người đổ theo tới đó, tiếng rú thảm vang lên đầy trời, đúng là một cuộc tảo trừ quần ma.

Chỉ có Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh là hai tên tâm địa xảo hoạt ma mãnh, hơn nữa trước đây tên nào cũng đã từng ném đòn của Mai Quân Bích, cho nên khi tham gia trường đấu chúng đều có tâm ý như nhau là lánh nặng tìm nhẹ, thừa cơ tập kích. Thủy chung vẫn không để trực diện đối chiêu với Mai Quân Bích, nhờ thế chúng mới còn trụ được đến giờ.

Lục Thiệu Tam Kiều đứng sang một bên quan chiến.

Ba người này nguyên vì thấy đồng môn xuất thủ một lúc mười mấy người, tin rằng đối phương công lực dù cao bao nhiêu cũng không thể đối phó nổi.

Ngờ đâu chỉ mới qua vài chiêu, trường kiếm của Mai Quân Bích như mảnh long trở thần uy, chớp mắt đã làm thương vong quá nửa số vây công.

Lúc này cả Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lẫn bốn năm tên trong tốp đầu còn lại đã khiếp đảm không dám xông vào, ba thư muội trong Lục Thiệu Tam Kiều đều tham chiến cũng chỉ vô ích, đâu thể xoay chuyển được tình hình?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mặt tái xanh, lấy trong túi ra một chiếc chuông nhỏ đưa tay búng làm ngân vang mấy tiếng, chắc hẳn đó là tín hiệu cấp báo cho Huyền Nữ Giáo Chủ chăng?

Trong khi trường kiếm của Mai Quân Bích đang tung hoành giữa đám cao thủ Huyền Nữ Giáo thì từ phía dãy lầu ở chân ngọn tuyết phong chợt phát ra một tia chớp, vạch một đường sáng chói nhằm thẳng vào thanh Côn Ngô Kiếm của chàng!

Đúng là một tia chớp!

Mai Quân Bích thấy vậy thất kinh, vội vận một chiêu Xá Lợi Phóng Quang phát kiếm ra nghênh tiếp!

Chỉ nghe "Choang" một tiếng, Mai Quân Bích bị chấn lực đẩy lùi ba bước, cánh tay phải tê chồn, liền vận Ban Nhược Thần Công hộ thân, tiếp tục vận công vào song thủ sẵn sàng đối phó với cú đột kích tiếp theo.

Đồng thời chàng ngẩng lên nhìn, thấy vết ngân quang vừa rồi đã bị trường kiếm của mình chấn lui bảy tám bước.

Thì ra đó chính là thanh trường kiếm trong tay một hồng y thiếu phụ.

Đó không phải ai khác, chính là nhân vật danh chấn giang hồ Phó giáo chủ Huyền Nữ Giáo Hồng Đăng Phụ Nhân!

Bà ta thở dốc một hồi rồi quét mắt nhìn bọn thuộc hạ quát:

- Các người lùi lại cả đi!

Hai tên Kim lão nhị, Âm Thế Tú Tài và bốn năm tên cao thủ vừa giao chiến với Mai Quân Bích cúi đầu "Dạ" ran một tiếng lùi về vị trí cũ.

Hồng Đăng Phụ Nhân bước lên trước mặt Mai Quân Bích thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ! Hôm nay ngươi đại khai sát giới đối với người của bốn giáo như vậy là hơi ác độc quá đấy!

Giọng bà ta trách móc hơn là oán hận.

Vừa lúc ấy chợt nghe từ trong cung vang lên tiếng nhạc!

Quần ma nghe thấy, nét mặt lộ vẻ cung kính, vội vàng đứng dạt ra thành hai hàng chừa một lối đi rộng,

Mấy tên lăng xăng thu nhặt những tử thi xếp sang một góc quảng trường.

Mai Quân Bích nghĩ thầm:

- Có lẽ Huyền Nữ Giáo Chủ sắp xuất hiện.

Hồng Đăng Phu Nhân chợt nhìn thẳng vào mắt Mai Quân Bích, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói nhanh vào tai chàng:

- Giáo chủ đang tới đấy! Tiểu huynh đệ! Ngươi cần phải hết sức cẩn thận đấy!

Chẳng những không ai nghe được câu đó ngoài Mai Quân Bích mà cũng không ai nhận ra môi bà ta đang mấp máy.

Mai Quân Bích ngạc nhiên tự hỏi:

- Hồng Đăng Phu Nhân thân phận là Phó giáo chủ, địa vị chỉ kém một mình Giáo chủ, làm sao bà ta cảnh báo với mình vậy chứ?

Chàng không nói gì chỉ gật nhẹ đầu tỏ ý cảm ơn.

Hồng Đăng Phu Nhân mỉm miệng cười, quay lại nhìn về phía cung.

Bấy giờ tiếng nhạc nghe đã gần hơn.

Từ chính môn của Huyền Nữ Cung đi ra ba mươi sáu thiếu nữ bận huyền y, đầu chít khăn hồng, người nào cũng cực kỳ tú lệ, mỗi cô cầm trên tay một loại nhạc khí tấu lên vang lừng, vừa tấu vừa chậm rãi bước ra quảng trường.

Phía sau đội nhạc tới tám thiếu nữ tay bưng tám chiếc lư hương tỏa ra hương trầm thơm ngát.

Tiếp đó là mười sáu hồng y thiếu nữ tay xách cung đang đi trước một cỗ kiệu màu đen phủ rèm kim tuyến do bốn tên hắc y hán tử khiêng, giữa kiệu viết một chữ "Huyền" lớn và một chiếc cờ nhỏ hình tam giác cán bằng ngà có thêu chữ "Huyền" hoàn toàn giống lá cờ mà Chu Thiên Hiền tặng cho Mai Quân Bích.

Hiển nhiên trong kiệu là Huyền Nữ Giáo Chủ.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến chạy tới đứng sau lưng Mai Quân Bích.

Đoàn tấu nhạc vượt qua khỏi đám cao thủ Huyền Nữ Giáo thì dừng lại tản ra thành một vòng tròn đứng nghiêm chỉnh chia thành tám đội.

Bọn bùng lư hương đặt tám chiếc lư ở mỗi đội rồi cũng đứng nhập vào.

Mai Quân Bích thấy vậy nghĩ thầm:

- Bọn nhạc công này hiển nhiên là luyện thành nhạc khí từ Ca Lạc Sơn Trang tới đây, nhất định bố thành trận pháp rất lợi hại!

Quả nhiên nhìn kỹ lại chúng ẩn theo Bát Quái Môn theo các cửa Càn, Khảm, Lương, Chấn, Tốn, Ly, Khôn lung quay vào trong, mặt ngoảnh ra ngoài.

Chiếc kiệu vượt qua vòng người này thì dừng lại, hai thiếu nữ cung kính vén rèm kiệu lên.

Từ trong kiệu bước ra một lão đạo nhân bận đạo y màu huyền, tóc bạc trắng, mũi nhọn môi dày, da mặt nhăn nhúm như quả táo khô.

Chẳng lẽ đó là Huyền Nữ Giáo Chủ Cửu Thiên Ma Nữ danh chấn giang hồ?

Không ngờ nhân vật hiển hách đó lại xấu xí đến thế!

Tất cả giáo đồ, kể cả Hồng Đăng Phu Nhân vội vàng khom người thi lễ.

Cửu Thiên Ma Nữ cười nhăn nhúm nói:

- Phó giáo chủ miễn lễ!

Mọi người lần lượt đứng thẳng lên.

Bấy giờ bà ta mới phóng ánh mắt sáng quắc nhìn sang Mai Quân Bích.

Bất gặp ánh mắt đó, chàng ngơ ngác tự hỏi:

- Sao mình có cảm giác như đã gặp ánh mắt này ở đâu?

Cửu Thiên Ma Nữ tuôn ra một tràng câu hỏi:

- Người là Mai Tam công tử ở Thiên Nhai đúng không? Vì sao tìm đến Lục Thiệu Sơn, giết hại nhiều người như thế? Người làm việc đó theo lệnh ai? Có tín vật gì của bốn giáo không? Hãy trả lời cho bốn giáo chủ nghe xem?

Mai Quân Bích xẵng giọng đáp:

- Tiểu sinh với quý giáo không có ân oán gì đáng nói. Chỉ vì có Võ lão anh hùng mất tích ở Nhạc Dương, vì trước đó có mối giao tình nên tiểu sinh giúp diệt nữ của Võ lão anh hùng tìm người. Vì theo tích đến Ca Lạc Sơn Trang mà sinh xung khắc, nhưng cũng không phải do tiểu sinh khiêu chiến, sau đó trên đường tiếp tục đi tìm, tiểu sinh bất ngờ bị người của quý giáo dùng Kim Tuyến Đào Hoa ám toán suýt nữa mất mạng, chuyện đó tiểu sinh cũng không có lỗi gì. Xét theo nhiều nguyên nhân, tiểu sinh phán đoán Võ lão anh hùng bị bắt đến đây.

Lần này tiểu sinh tới Lục Thiệu Sơn hy vọng cầu kiến giáo chủ về mục đích tìm người, không ngờ mới nhập sơn thì bị quý giáo mai phục hạ độc thủ, dùng cung nỏ và đốt lửa hòng giết chết bọn tiểu sinh ba người trong sơn cốc. Vậy thì tiểu sinh giết kẻ thù để bảo vệ đầu có tội gì?

Ngay ở đây cũng vậy, người của quý giáo không cho tiểu sinh cơ hội phân giải, chỉ nhất tâm giết chết tiểu sinh.

Cứ như việc làm theo lệnh ai, tiểu sinh chỉ làm theo lương tâm của mình và nghĩa vụ của một người hành hiệp giang hồ.

Nói về tín vật, đã không có người chỉ huy, tiểu sinh chỉ dựa vào chính khí, cần gì tín vật?

Giáo chủ nếu nghĩ đến đạo nghĩa giang hồ thì xin thả Võ lão anh hùng ra, tiểu sinh tự nhiên cúi đầu cảm tạ, xin rút về ngay. Nếu không đành chấp nhận việc can qua, có chết cũng không từ.

Xin giáo chủ minh xét và quyết định!

Huyền Nữ Giáo Chủ trầm ngâm một lúc rồi nhìn Kim lão nhị hỏi:

- Việc bố trí cung thủ và hỏa công ở sơn cốc là do ai chỉ huy?

Bộ mặt đầy sẹo của Kim lão nhị bỗng xám như gan lợn. Lão cúi gục xuống đáp:

- Đó là do... mọi người thương lượng rồi thống nhất như thế!

Huyền Nữ Giáo Chủ không nói gì, chỉ quét ánh mắt sắc lạnh nhìn quần ma.

Bọn Kim lão nhị chợt run lên.

Hồi lâu, Huyền Nữ Giáo Chủ gật nhẹ đầu, trầm giọng nói:

- Thôi được! Huyền Nữ Cung Lục Thiệu Sơn, ba mươi năm nay chưa có ai dám mang kiếm vào đây giết người. Người còn trẻ như thế mà dám lược thật không ít! Nay bốn giáo chủ

nói thật cho người biết, Võ Công Vọng với bốn giáo chủ không có xung khắc gì, bốn giáo không dính dáng đến việc hấn bị mất tích và cũng không có hấn ở Lục Thiệu Sơn. Nhưng người từ xa tới đây, có thể không tin lời bốn giáo chủ mà chịu lui. Hơn nữa người đã sát hại không ít người của bốn giáo, nếu bốn giáo chủ thả người ung dung xuống núi thì còn lập giáo làm gì? Như thế bốn giáo chủ đã cho người được tùy ý quyết định.

Mai Quân Bích nghe nói ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Xem ra mục ta lý luận như thế là đúng lý đúng tình. Là một giáo chủ, chẳng lẽ còn dối lừa ta? Chính Hồng Đăng Phu Nhân cũng đã khẳng định rằng Huyền Nữ Giáo không dính dáng gì đến Võ lão anh hùng cả...

Vậy thì người bị giam từ Ca Lạc Sơn Trang chuyển tới đây là ai?

Chàng trầm ngâm hồi lâu không đáp.

Huyền Nữ Giáo Chủ chợt khích một câu:

- Thanh niên nhân! Người sợ ư?

Hùng tâm lập tức nổi lên, Mai Quân Bích xẵng giọng đáp:

- Mai Quân Bích hành khứ giang hồ tuy chỉ mới ba tháng nhưng chưa biết sợ là gì. Giáo chủ đã sai bảo, tiểu sinh đương nhiên hầu tiếp!

Huyền Nữ Giáo Chủ gạt đầu tỏ ý hài lòng:

- Thế là tốt! Ba mươi năm nay, bốn giáo chủ không dùng binh khí nữa. Nhưng cũng nói rõ rằng bốn giáo chủ luyện thành Cửu Thiên Huyền Công mà trên giang hồ không có bất kỳ ai luyện nổi. Chỉ cần người tiếp được Cửu Thiên Huyền Công mà không bị thương, không những mọi xung khắc trước đây đều bị xóa bỏ mà người có thể được tìm bất cứ nơi nào trong cung để chứng minh rằng lời bốn giáo chủ nói không hư. Nhưng nếu người thua thì sao? Các người ba người phải quy thuận bốn giáo!

Thôi Huệ từng nghe gia gia nói đến Cửu Thiên Huyền Công lợi hại đến thế nào, sợ hãi nói:

- Mai cá...

Huyền Nữ Giáo Chủ hiểu ý xoa tay trấn an:

- Tiểu cô nương đừng sợ! Bốn giáo chủ sẽ không dùng Cửu Thiên Huyền Công đã thương hấn đâu!

Mai Quân Bích cũng biết rằng Cửu Thiên Huyền Công tất phải là võ công cực kỳ bá đạo, nhưng đã tới đây lẽ đâu chịu lùi?

Liền gật đầu nói:

- Cửu Thiên Huyền Công của giáo chủ đương nhiên là huyền cơ tái thế. Nếu tiểu sinh không dám thử, giáo chủ cũng không chịu bỏ qua. Hơn nữa tiểu sinh đã hứa dù phải chết cũng phải tra rõ Võ lão anh hùng thất lạc ở đâu, tuy không dám không tin lời giáo chủ, nhưng cũng nên chứng kiến tận mắt. Chỉ là cuộc đấu này không bao hàm hai vị tiểu muội của tiểu sinh.

Huyền Nữ Giáo Chủ cười nói:

- Cái đó thì người có thể yên tâm!

Xong quay lại ra lệnh cho thuộc hạ:

- Mang hai tấm nệm ra đây!

Hai thiếu nữ "Dạ" một tiếng rồi chạy vào kiệu mang ra hai chiếc nệm gấm đặt cách nhau chừng một trượng.

Huyền Nữ Giáo Chủ ngồi lên một chiếc rồi chỉ tay ra hiệu cho Mai Quân Bích ngồi lên chiếc nệm đối diện với mình.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đều rất lo lắng đến đứng sau lưng chàng.

Huyền Nữ Giáo Chủ cười nói:

- Bốn giáo chủ đã nói rằng sẽ không dùng Cửu Thiên Huyền Công đả thương Mai tam công tử. Hai người đứng đó cũng tốt, nếu có gì sẽ bảo hộ cho Mai ca!

- o O o -